मेध्यां गोचक्रवत् स्थास्नु परस्तात् कल्पवासिनां ॥ २० ॥

धर्मो ऽग्निः कश्यपः शक्रो मुनयो ये वनौकसः ।

चरन्ति दक्षिणीकृत्य भ्रमन्तो यत् सतारकाः ॥ २१ ॥

प्रस्थिते तु वनं पित्रा दत्त्वा गां धर्मसंश्रयः ।

षट्त्रिंशद्वर्षसाहस्रं रक्षिताव्याहतेन्द्रियः ॥ २२ ॥

त्वद्भ्रातर्युत्तमे नष्टे मृगयायां तु तन्मनाः ।

अन्वेषन्ती वनं माता दावाग्निं सा प्रवेक्ष्यति ॥ २३ ॥

इष्ट्वा मां यज्ञहृदयं यज्ञैः पुष्कलदक्षिणैः ।

भुक्त्वा चेहाशिषः सत्या अन्ते मां संस्मरिष्यसि ॥ २४ ॥

ततो गन्तासि मत्स्थानं सर्वलोकनमस्कृतं ।

उपरिष्टादृषिभ्यस्त्वं यतो नावर्तते यतिः ॥ २५ ॥

मैत्रेय उवाच ॥ इत्यर्चितः स भगवानतिदिश्यात्मनः पदं ।

बालस्य पश्यतो धाम स्वमयाद्गरुडध्वजः ॥ २६ ॥

सो ऽपि संकल्पजं विष्णोः पादसेवोपसादितं ।

प्राप्य संकल्पनिर्वाणं नातिप्रीतो ऽभ्यगात् पुरं ॥ २७ ॥

विदुर उवाच ॥ सुदुर्लभं यत् परमं पदं हरेर्मायाविनस्तच्चरणार्चनार्जितं ।

लब्ध्वाप्यसिद्धार्थमिवैकजन्मना कथं स्वमात्मानममन्यतार्थवित् ॥ २८ ॥

मैत्रेय उवाच ॥ मातुः सपत्न्या वाग्बाणैर्हृदि विद्धस्तु तान् स्मरन् ।

नैच्छन्मुक्तिपतेर्मुक्तिं तस्मात् तापमुपेयिवान् ॥ २९ ॥

ध्रुव उवाच ॥ समाधिना नैकभवेन यत्पदं विदुः सनन्दादय ऊर्ध्वरेतसः ।

मासैरहं षड्भिरमुष्य पादयोश्छायामुपेत्यापगतः पृथग्मतिः ॥ ३० ॥

अहो बत ममानात्म्यं मन्दभाग्यस्य पश्यत ।